

Jak jsme se zbytečně namáhali

Úvodem

Letošní Zdržování se nám trochu opozdilo (zdrželo). Zřejmě někdo dělal státnice či co. Naštěstí nám zářijový termín v podstatě s ničím nekolidoval, takže jsme mohli opět vyrazit. Náš tým v kategorii expertů v sestavě 5 jedinců (já, Komín, Blecha, Gúgl a Magic), jistě osvědčenou dětskou pěticí v dětské kategorii.

Byli jsme mírně rozehvělí, zda i tentokrát dojdeme až do konce. Letos byl navíc poprvé nasazen nový websystém i způsob určování dalšího stanoviště na mapě, takže jsme byli zvědaví, jak to bude celkově fungovat.

Sraz tentokrát proběhl s menšími komplikacemi, které navíc nás hráče nijak nezasáhly. Ale vypadá to, že více či méně komplikovaný start se asi stane další tradicí Zdržování. Na startu v parku u Čtyráku se opět sešlo pozhnaně lidí. Nálada byla výborná, osobně jsem měl hřejivý pocit z toho, že tentokrát jsem si vzal spoustu jindy tak postrádaných věcíček, např. klobouk, flétnu, hubertus či deštník (krásný červený dětský s ušima). Co víc si přát? Dokonce i vtipné fotografování členů našeho dětského týmu v nemožných pózách se dařilo.

Letošní pomůcky, co jsme vyfasovali po registraci, bylo jest přesnější označovat jako Pomůcky, protože oproti jiným ročníkům bylo jejich používání mnohem více ultimátní. A to se ta papírová želva a dvě špejle s čárkami zpočátku tvářily nevině i když trochu zfetovaně.

Dovnitř a ven ... sídliště (1. a 2. šifra)

Jakási sestava prvotní šifry z tyček a papírů se již tradičně rozkládala v těsné blízkosti startu. Po odstartování bylo snad úplně nejtěžší ve spolupráci s ogry dostat všechny ty lidi alespoň maličko mimo šifru, tak aby byla vůbec vidět. Ale ani potom to nebyla žádná hitparáda. Pro tyhle hromadné akce by to nejspíš chtělo nějakou holografickou projekci na oblohu. Nebo na olbřímí plátno. Nebo na olbřímí plátno vlečené za letadlem. Nebo na olbřímí plátno vlečené za olbřímým dopravním letadlem. Nebo...

Nakonec jsme tedy ty barevná písmena nějak přečetli a aniž bychom využili jednu ze dvou letošních Pomůcek jsme tu KRYSU sestavili. Nějak jsme se trochu zamotali v tom, jak a co do websystému zadávat. Využili jsme jako tým blízkosti velké koncentrace ogřů u startu, abychom si nejasnosti ujasnili, čehož využil pro změnu Magic pro vtipné upuštění Želvovaček pod dřevěný rošt, odkud fakt nešly vylovit. Ogryně na startu byly ale hodné, takže jsme odcházeli nejen s vědomostí postupu zadávání, ale i s novými Želvovačkami.

Na Máji na nás čekala tradiční šifra Která želvička, kterou jsme zase tradičně napůl prokoukli a napůl ne. Od správného řešení jsme byli nedaleko, stačilo jen zakomponovat jednu operaci více velkoryse. Ale my jsme radši testovali i jiné cesty řešení, což byl postup, který se nám v průběhu letošního Zdržování dosti vymstil. Po nápovědě, která byla jako fakt nápovědná, už jsme to dali. A zamířili jsme ven přes okraj. Ne Okrada tam nebyla, ale nějaká voda ano, protože jsme šli na Vrbenské rybníky.

Pozor na ptáky (3. šifra)

Tušili jsme, že se blížíme k místu fotografování. Věděli jsme, že Mladohaklovský rybník to nebude. Alespoň jsem tedy postrašil první potkané ptáky úchyláckým rozhalováním hubertusu. Labuť syčely a vypadaly, že by si i klovy. Na Vávrovském rybníku byla už má práce s ptáky něžnější, neboť jsem tu tvrdou disponibilní věc využil k všeobecné spokojenosti. (Schválně, kolik čtenářů správně identifikovalo rohlík?)

Cestou jsem dali i první ze šifriček. Náš postup byl jiný, než bylo myšleno, ale až na jeden znak ta morseovka z teplých a studených barev také vyšla. U Vávrovského rybníka jsme se tedy vyfotili a po mírně rozpačitém hledání našli i šifru. Chemické prvky byly jasné hned (proč jen musí být veškeré využití periodické tabulky prvků tak primitivní) a zbylý mechanismus do Brailla byl prolomen poměrně brzy. Pokračovali jsme dál povzneseni na křídlech hladkého postupu.

Mírná retardace u Arpidy (4. šifra)

Šifru Bludiště jsme hledali zbytečně složitě kvůli mentálnímu zárazu na navigaci. Prostě se někdo při určování políčka trochu spletl. Tak jsme se aspoň podívali do areálu Arpidy.

Bylo nám jasné, že přišel čas želvy se slabomyslným výrazem. Také základní princip, že půjde o polohování křížovatek nám byl jasný. Ale jak to zkombinovat? Dělali jsme tam s želvou želví kusy, ale nevycházelo to. Silně nápovědná nápověda opět pomohla a my máme DRAMATAK. Fajn, ale jak by někdo mohl na první dobrou (bez nápovědy) zjistit, že to bude právě výměna, když bylo tolik jiných možností? Tady už nám přišlo, že ogři příliš spoléhali na nějakou silnou intuici hráčů.

No a taky začalo pršet.

Přes dva pruhy k největší zácpě (5. a 6. šifra)

U rybníka Domin vedl náš Domin rozluštění Dvou řádků stejně svižně, jak svižně jsme sem přišli. Jen u některých písmenek jsme váhali, neboť zbytků nebylo mnoho. A ještě nás na dalším postupu informoval, že jsme zatím průběžně pátí. S postupem jsme nemohli být nespokojeni.

Ale to už na nás čekaly zákeřné Proužky. Už samotné hledání železné traverzy nebylo přímočaré, protože jsme ji nejdřív přešli. Nezdálo se, ale byla tam.

Ha, zase šifra s multibarevným zadáním. Tušili jsme, že to bude opět nějaký těžký a pracný omrsk. Možností se nabízelo více, ale brzy si všimáme, že barevné tečky a jejich poloha určitým způsobem korespondují se špejlemi z Pomůcek. To nás ale zároveň odvedlo do jedné velké slepé uličky. Zatímco se snažíme podle špejlí doplnit barevné schéma a něco z toho vyčíst, čas nemilosrdně běží. Odmítáme i Blechy podnět ohledně nápovědy, vždyť přeci postup vypadá slibně a je třeba ho jen poctivě dopracovat. Bohužel tato šifra nenabízela (bez nápovědy) snadnou identifikaci nesprávného řešení (byla nekorektní, možná lépe řečeno divergentní).

Když jsme se tedy k nápovědě konečně dokopali, uplynulo už dost času. A další čas uplynul než jsme přišli na to, že nemáme vytvářet nějaké výškové struktury (podle hloubky zabodnutí špejle), ale že máme navlékáním tvořit písmenka.

Tato šifra nás dost zvalchovala a ač jsme oceňovali zajímavost provedení, odcházeli jsme dál nespokojeni. A to jsme ještě k tomu cestou k další šifře špatně zabočili a ztratili tak dalších 15 až 20 minut zbytečným přesouváním.

Jsou v tom čáry (7. šifra)

Další dávku demotivace jsme schytali cestou, když jsme se dozvěděli, že dětský tým je už opět v cíli (zatímco my jsme někde v půlce). U zajímavé multikapličky jsme našli šifru se spoustou písmenek a čar. Poměrně rychle jsme rozeznali přítomnost textu písně Červená se line záře a pak i dalších textů písní. Začali jsme vybarvovat. Akorát jsme nepřišli na to, jak si práci rozdělit a zrychlit, protože vybarvování různých textů nezávisle v kopiích šifry se nejevilo vždy jako produktivní. Zvláště když nás svrchu vydatně kropil déšť, toužící nám vše rozpít.

Nakonec jsme ale dospěli k celkem probarvené ploše a dokonce i k tomu, že je to vlaková abeceda. Při identifikování písmenek nás ale zdržovaly občasné chyby a hlavně také to, že jsme si texty ne vždy vybarvily odpovídající barvou. Taková kouzla s barvami, když modrá je zelená a zelená bílá apod., dokáží věc trochu zamotat.

Šifra se nám líbila a odcházeli jsme potěšeni, že jsme jí dali samostatně.

Žhavé, ledové i sladké zážitky na Vltavě (8. a 9. šifra)

Trasa vyšla z přírody do pravidelné zástavby. Uprostřed sídliště Vltava na nás čekal ogr otec, s obvyklým nicneříkajícím výrazem a šifrou, co vypadala, že potřebuje zahřát. Že on má rád takové ty pyromanské šifry. A nebo snad raději takové ty teplé šifry?

Pod blízkým vchodem do paneláku jsme nechali Magica si pohrát se zapalovačem. No, čekali jsme, že na papíře něco vyleze a ono zalezlo. Každopádně PSTROS byl náš a brzy jsme věděli nejen polohu další šifry, ale i to, že další fotka opravdu bude u kulturáku na Vltavě střed. Cestou jsme míjeli nějaké ty rozpačité týmy, co si zřejmě nevzali doporučenou výbavu a teď nevěděli, jak vyvolat oheň.

Těšili jsme se, že to nové vodní dílo na rekonstruovaném náměstíčku u kulturáku konečně zříme. Ale až na místě nám došlo, že voda dnes nebude živlem z nejteplejších. To by jsme však nebyli my, abychom se nehecli a nezaují pózu jak se patří. Jen kolena jsem neskrčil až do vody, protože jsem už tak měl trochu honičku nenamočit si kravatu, rukávy, nohavice ani jinou oděvní součástku.

Než jsme se propracovali k čokoládě, tak jsme absolvovali různé ne vždy napohled související činnosti, jako lítání bosky po dlažbě, utírání se do ponča, laškování s ogryněmi, oblékání, osahávání a kopírování pózy, hledání papíru, co Gůgl zandal apod. Nakonec jsme se ale sešli nad čokoládou, řádně upraveni, uklidněni a připraveni luštit. Jen jedna otázka se vtírala. Proč, když dostaneme k luštění jakýkoli čokoládový artefakt, nachází se v něm nejméně N vlasů ($10^0 < N < 10^2$)?

Čokolády jsme si identifikovali, rozkrajujícíe přitom kostičky na menší kousky (které jsme potom uzbábávali a krájeli zase na menší kousky). Sestavu jsme správně transformovali do tabulky s písmeny a dokonce jsme se správně orientovali na Brail. Akorát nás šval ten hrozný font písma a pak také to, že nám to polohování moc nevycházelo. První nápověda tentokrát nebyla k ničemu, protože nám poskytla jen čokotabulku, kterou jsme již měli. Vymýšleli jsme jiné možnosti a až nápověda po telefonu nás vrátila na správnou cestu.

Nakonec jsme to tedy nějak splichtili a získali PISMENO. Měli jsme ale pocit, že to natáčení je podivné a tak jsme měli z této šifry špatný dojem. Možná to ale bylo spíš v tom, že jsme si papírové zadání za celou dobu nenatočili horizontálně.

Ukážeme správnou cestu (10. šifra)

Prolézání pavučiny se nám nejevilo tak náročné, jako jiným váhajícím. Respektive se nám nejevilo náročné to běhání okruhů. Za tu dobu, co tam předchozí tým mudroval, bychom to měli dávno odběhané. Takže se nelze divit, že jsme zdolávání překážky pojali dost silově. Po druhém proskoku (a několika povolených lanech) už jsme museli pokračovat v prolézání něžněji. Alespoň jsme ukázali, že váhat bylo zbytečné.

Dostali jsme šifru Naše želvička a poodešli k blízké výměňkové stanici, kde pod přesahem střechy již někteří luštili. Poměrně brzy jsme vykoukali ty oči. Takže zase příležitost k nasazení želvy z Pomůcek. Nejdříve jsme zkoušeli oči želvy jen vybarvit, případně prosvěcovat papír mobilem, ale nakonec na jejich vypíchnutí stejně došlo. Nemohli jsme si nepovšimnout, že jak od nás vedlejší tým nepokrytě odkoukal postup.

Šifra to byla pěkná a luštění se nám povedlo. Nicméně nás už začínal tlačit čas, takže nálada nebyla úplně povznášející. A k tomu nás ještě zbytečně zdržela ta ogrí chyba s okouzlujícím želvákem. Chvátali jsme do nitra Pražského sídliště.

Hodinový provar (11. šifra)

V parčíku mezi domy už na nás čekal hlavní ogr Martin. Opět jsem se snažil být vtipný. Naštěstí Machů flegmatismus jim zřejmě dodává vyrovnanost.

Kruh vypadal dost pracně. Navíc nás Komín lakoval, že tato šifra zabrala jiným týmům hodně času (což se posléze ukázalo jako omyl). To určitě (spolu s další určitou nekonvergencí šifry) přispělo k tomu, že jsme se při luštění opět pustili do dlouhých, pracných a naprosto slepých uliček. Náповěda jen vypíchla existenci dvojic, přičemž podprahově i existenci jakéhosi ciferníku. Asi jsme fakt měli zatmění intuice. Z přenastavování pozic jsme se jen přeorientovali na hledání semaforu. Námitky, že ty úhlové zlomky jsou na semafor ošklivé, byly přebity s tím, že stačí, že ta poloha vyjde aspoň zhruba. Navíc nás mátl i ten poloměr zakřivení šipek i celková nepravidelnost jejich nakreslení, v které jsme hledali nějaký smysl. A on tam žádný nebyl. To se jen matfyzák pustil do technického výkresu.

Navíc nás dobře zdeptali členové dalšího dorazivšího týmu, kteří přišli procházkovým tempem s kočárkem, šifru s přehledem vyluštili, krmíce přitom svá mláďata a pokračovali dál jako by se nechumelilo. Když už jsme se dost vyzuřili tím marným luštěním, podařilo se nám dovolat na náповědu a postupným vedením přijít na princip. Tak jednoduchý, až to nasrajdilo.

Malé dějá vu (12. šifra a závěr)

Řešení minulé šifry nás chvíli před oficiálním ukončením poslalo ke hřbitovu u kostela sv. Prokopa.

Opět jsme v podstatě stihli jen šifru vyzvednout (ani aktivitu už jsme nedělali). Opět byla umístěná ze strany parku. A opět zde byla pracná šifra. Ano, skutečně šifra, která se nejen pracně tvářila, ale opravdu i pracná byla.

Ne, předposlední šifra prostě už pro příště nikdy nesmí být na tomto místě! Protože jinak na ní zase kousek před cílem skončíme a nedojdeme. Jako tenkrát i tentokrát.

Chvíli jsme se sice pokoušeli narychlo cosi vytvářet, ale pak už jsme se hold vydali spolu s rojem ogrů do cíle. Nevěřil jsem, když mi tvrdili, že jdeme do kostela (ač jsem ho znal), ale byla to pravda. Ne moc často se vidí v domě Páně taková horda řádně provlhlých nájezdníků s množstvím rozložených svršků a zavazadel.

Závěrečné shrnutí už bylo standardní. Mrzelo mě, že od rozluštění druhé šifričky mě dělil jen kousíček (ach, ty prokleté Pomůcky).

Shrnutí

Na letošním Zdržování jsme si užili mix tradičních i nových prvků. Byli jsme trochu rozmrzení, že jsme tentokrát nedošli. Hrály v tom roli samozřejmě především naše chyby, které bylo ale tentokrát těžší pojmenovat. Neluštili jsme špatně, šifry většinou nebyly v jádru těžké, neměli jsme zárazy nevědomosti a dokonce i náповědy jsme si většinou dobře strukturovali. Snad nejvíc nás podrazilo to neustálé testování slepých cest. I proto bychom pro příště přivítali více konvergentní šifry.

Z hlediska obecné organizace fungovalo Zdržování tak jako jindy, tudíž výborně. Zase jsme si ho užili. Zvláště ta část trasy u Vrbenských rybníků byla fakt pěkná.

A nějaké poučení pro příště? Tak třeba neseřvávat Gůgla jen proto, že se při přemýšlení blbě tváří. Plastiku mu asi stejně před dovršením plnoletosti nikdo neschválí.

Sepsal Septim

Bestiální Uf: Při psaní tohoto textu nebylo obtěžováno ani krmeno žádné vodní ptactvo.
Může obsahovat stopy ironie či nadsázky.